

ZATERDAG

Fijne eerste dag van de zomervakantie!

Of nou ja.

Zoiets dan.

Iedereen behalve ik was vandaag moe en chagrijnig nu het weekend is en de zon schijnt en we meer dan zeven weken niet naar school hoeven. Papa heeft de garage leeggehaald en vervolgens alles weer teruggezet. Mama ging een wandeling maken met haar pyjama nog onder haar jas. Leo ging de tuin in en bleef zó lang liggen zonder te bewegen dat als ik hem niet af en toe had zien knippen, ik had gedacht dat hij dood was. Dat is zijn nieuwe

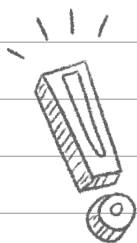

ding: doen alsof hij dood is. Opeens ligt hij dan ergens, als een omgehakte boom. Ik vind het best; ik heb hem liever zo.

Ik hield mezelf bezig door een lijstje te maken van al mijn vakantievoornemens. En dat zijn:

♥ Meer echte toneelstukken lezen en niet de hele tijd op iemands telefoon kijken naar pratende katten of mensen die per ongeluk omvallen.

♥ Les nemen in dansen, paardrijden en schermen, want dat zijn heel nuttige vaardigheden voor een echte acteur.

♥ Mijn woordenschat - of vocabulaire - uitbreiden.

♥ Genieten van de rest van de tijd dat ik elf ben en die niet als vanzelfsprekend zien, want papa zegt dat ik veel te serieus aan het worden ben en dat ik het later nog zal missen om lekker gek te zijn.

♥ Een goede rol krijgen in het stuk van de toneelclub. En dat meen ik serieus. Het is zelfs ESSENTIEEL, en dat betekent *absoluut noodzakelijk en uitermate belangrijk.*

♥ De andere gezinsleden overhalen om een hond te nemen.

♥ Nog beter mijn best doen om te onthouden waar ik mijn tas/schoenen/huissleutels/haarborstel/geld heb gelaten.

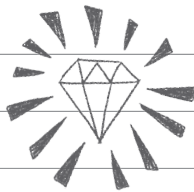
♥ Aardiger zijn tegen mijn ~~vreselijke~~ nichtje Margaret, Maggie, beter bekend als **Maxxy Bloom**, ~~baggerstichter~~ televisiester en ~~absolute nachtmerrie~~, omdat mama me officieel gevraagd heeft beter mijn best te doen, en ik hoef haar toch niet vaker dan één keer per maand online te spreken. Gelukkig maar.

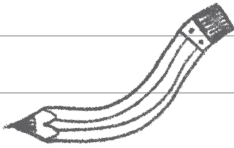
♥ Elke dag van de vakantie in dit dagboek schrijven. Zonder een dag over te slaan. Want a) als ik later

beroemd en een nationale trots
ben, dan zou dit weleens een
onbetaalbaar document kunnen zijn,
b) soms is het lastig om me te herinneren
wat ik ook alweer over dingen dacht en
c) zo kan ik terugbladeren en kijken of
er ook echt dingen gebeuren in al die
tijd.

ZONDAG

Vandaag was het familiedag. Joepie! Er werd de hele ochtend gekookt en Leo en ik moesten uit de keuken blijven en de tafels tegen elkaar aan duwen en door het hele huis op zoek gaan naar het juiste aantal stoelen. Leo werd naar mevrouw Flintoff, onze buurvrouw, gestuurd om haar te vragen of hij drie extra stoelen kon lenen, en ik moest later naar haar toe met een dikke plak ananascake. Mama's familie is echt heel groot, maar omdat papa enig kind is, blijft het een beetje in evenwicht. Hij noemt ze altijd 'het circus' en dan lacht hij en rolt hij met zijn ogen, maar ik weet dat hij ze wel echt aardig vindt.

Familiedag is een van de beste dagen van het hele jaar. Ik vind het nu al een beetje jammer dat we 365 dagen moeten wachten om het nog een keer te doen.

Leo zegt dat het hem weinig kan schelen en dat al onze nichtjes en neefjes er leuk uitzien als ze net aankomen, maar dat er een grens is aan de hoeveelheid gejangk die iemand kan aanhoren. Ons jongste neefje is nog zo nieuw dat ze niet eens een naam voor hem hebben gekozen. Blijkbaar krijg je hier in Engeland vijf weken de tijd om er een te bedenken, en anders kom je in de problemen met de hele papierwinkel. Er werden heel wat namen geroepen aan tafel, maar er zat niet echt iets leuks bij. De baby-zonder-naam lag bijna de hele tijd te slapen en elke keer als hij wakker werd, kreeg hij de kleur van een radijsje. Hij rook naar rijstepap en ik heb hem over

zijn wangetje geaaid en dat was het zachtste wat ik ooit heb aangeraakt.

Het enige (ENORME) dipje van de dag was het moment dat mama haar laptop midden op de eettafel zette en we met z'n allen (zelfs Leo) tegen elkaar aan gedrukt moesten staan om met oom Robert en niemand minder dan de verschrikkelijke **Maxxy Bloom** in Los Angeles te praten. Die komen nooit naar de familiedag, want dat is voor hen veel te ver reizen. Sommige mensen zouden zo iets 'een zegen' noemen.

Oom R was aardig en hij noemde me Deesje en Meid en Drumstick en Cupcake, zoals gewoonlijk, maar de o zo norske **Verwelkte Bloom** toonde niet eens een klein beetje interesse in ons. Zelfs niet in de baby. Ze staaarde vooral naar haar eigen gezicht op het scherm en werkte haar lipgloss bij, of zat heel druk op haar grote, dure telefoon te tikken.

Die krijgt echt nul punten voor haar inzet, hoor. Het interesseert haar niks.

ps We mogen haar officieel geen Margaret meer noemen, en dus deed Leo dat dertien keer. Hahaha. Hij is best grappig als hij iemand anders loopt te irriteren.

ps2 Nadat iedereen was vertrokken, vroeg mama of we alsjeblieft een beetje de illusie van netheid konden wekken voordat we allemaal naar onze kamers verdwenen zonder

mee te helpen. Ik ben naar boven gegaan en heb *illusie* opgezocht in het woordenboek dat ooit van mama is geweest en daarna van Leo en dat nu met al zijn ezelsoren en vouwen van mij is.

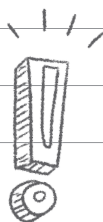
Er stond: *het uiterlijke vertoon van iets, vaak mooier dan de werkelijkheid.*

Daarom wil ik dus nieuwe woorden leren en op schermles, zodat ik de illusie kan wekken dat ik een klassiek geschoolde slimmerik ben.

MORGEN komt de toneelclub bij elkaar, en daarna elke week twee hele dagen.

Ik kan niet wachten, ik kan niet wachten, **IK KAN NIET WACHTEN** tot ze ons vertellen welke voorstelling we gaan doen. Ik hoop echt dat het *Romeo en Julia* is. Ik denk dat ik wel klaar ben voor Shakespeare. Al mag er wat meer in gedanst worden. En wat minder worden vermoord.

MAANDAG

De toneelclub was echt SUPER. Dat wist ik wel.

En de grote onthulling: we gaan *BUGSY MALONE* doen!

Ik ben **helemaal happy!**

Ik heb de film al gezien, maar ik ga hem nog een keer kijken en dan nog een keer voordat de audities worden gehouden, zodat ik het hele verhaal en alle dansjes kan leren en alles wat er nog meer bij komt kijken.

Het is heel belangrijk om van tevoren goed je huiswerk te doen als je een van de hoofdrollen wilt krijgen. Ik weet wel dat *Bugsy Malone* geen Shakespeare is, maar het is nog steeds

echt wel heel heel goed. Het gaat over gangsters en een cocktailbar en er zitten heel veel fantastische liedjes in en in de film schieten ze met nepmachinegeweren waar slagroom uit komt. Zelfs de jongens hebben er zin in.

De rollen waar ik mijn best voor ga doen zijn die van Tallulah en Blousey Brown, maar vooral Tallulah, want haar kostuums zijn echt honderd keer beter.

Mevrouw Dawkins ging op het toneel staan om ons het Grote Nieuws te vertellen. Haar sieraden lijken net kinderspeelgoed en als ze met haar armen gebaart, klinkt ze als een windgong, of als plastic bekertjes die uit een keukenkastje op de grond kletteren. We zaten allemaal in de zaal, zelfs de kinderen van de muziekclub, en ik stelde me voor dat iedereen mij daar bij de première zou bewonderen, in zo'n ouderwetse jurk vol glinsterende lovertjes met een verenboa erbij. Natuurlijk zei ik dat niet hardop of zo, maar gewoon

in mijn hoofd tegen mezelf. En hier, in mijn
privédagboek, waar niemand anders dan ik in
mag kijken.

Meneer Harding kwam ook het podium op,
want die leidt de muziekclub weer. Ik geloof
dat hij ergens op vakantie is
geweest waar het heel zonnig
was. Vanaf waar wij zaten, leek

het alsof hij nog steeds een zwembril op had.

Er zijn heel veel nieuwe mensen die ik niet ken. Drie meisjes die Tilly, Ocean en

Lola heten, en die zich alle drie hetzelfde kleden. Eén meisje met

zwarte eyeliner dat Ruby Taylor heet, en een jongen met de naam Olivier Doyle. Hij heeft een Frans accent en zijn haar glanst enorm.

Ocean zei dat hij naar haar knipoogde, en toen zei Ruby Taylor hardop: 'Dat boeit niemand.'

Ze is echt dapper.

Ruby Taylor kwam zowaar naast mij zitten. Ik zat aan het einde van een rij, dus aan mijn andere kant was alleen

lucht. Mevrouw Dawkins

zei dat we onze namen op

het mededelingenbord moes-

ten schrijven in de juiste kolom: **GAST** of

ORKEST of **BACKSTAGE**.

Mijn naam staat nu helemaal boven-
aan in de kolom voor de **GAST**.

Die van Ruby Taylor staat als tweede,
want wij hebben het samen gedaan.

Het voelde **FANTASTISCH** om weer op het
toneel te staan.

We hebben allerlei warming-upoefeningen
gedaan, zoals rondrennen en doen alsof we
diverse soorten eieren waren, en verschillende
bomen in wisselende weersomstandigheden.

We moesten **HELEMAAL** in ons lijf kruipen,
zoals mevrouw Dawkins dat dan graag noemt.

O! En Scarlett en Soocer waren er ook,
natuurlijk. **DE BESTIES ZIJN WEER BIJ
ELKAAR!**

Dit is de eerste keer dat ik ze zie sinds
de laatste schooldag. En ook al heb ik deze
vakantie nog niks spannends beleefd, Soocer
heeft een nieuw kapsel en Scarlett

heeft gaatjes in haar oren laten schieten. Ze zei dat de herrie heel hard en heel dichtbij was, maar dat het helemaal geen pijn deed.

Nu heeft ze kleine zilveren oorknopjes in de vorm van een hartje en ze staan haar heel goed. En Soocers haar zit ook leuk.

Ik heb echt de beste vriendinnen.
En ik heb ze gemist.

Toen ik thuiskwam vroeg ik mama of ik een slaapfeestje mocht geven. Misschien in een tent in de tuin. Dan zouden we marshmallows kunnen roosteren boven een kampvuurtje en lang opblijven en elkaar griezelverhalen vertellen met een zaklamp onder onze kin. En we zouden het over *Bugsy Malone* kunnen hebben. Ik verheug me er nu al op, ook al heeft mama nog geen ja gezegd en zat er vorig jaar schimmel in onze tent nadat we op vakantie waren in Devon en het alleen maar keihard regende.

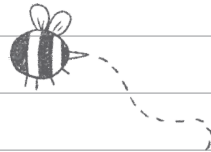
Ik ben ongelooflijk moe, maar wel op
een heel goede manier. Net alsof ik
gemaakt ben van blij beton, en ik kan
vandaag echt niks meer schrijven, zelfs
al zou ik het willen. Ik ga nu honderd jaar
slapen. En dromen van op het toneel staan.
Welterusten!

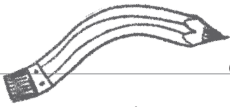

DINSDAG

Mevrouw Dawkins' regieassistent heet juffrouw Black, maar ze zegt dat we haar Helen mogen noemen. Zij heeft op de **toneelacademie** gezeten en een rol gespeeld in een echt toneelstuk op het West End in Londen. Haar haar is zo blond dat het haast wit lijkt en ik vind het prachtig, maar Ruby Taylor zegt dat haar uitgroei een ramp gaat worden om bij te werken. Zij weet heel erg veel over haarverf en meer van die dingen, want haar moeder is een professioneel schoonheidspecialiste, met diploma en alles, die het haar en de make-up

doet van die tv-show over ballroom-
dansen waar papa absoluut niet naar kan
kijken. Ze zei dat het me zou verbazen wat
sommige mensen doen om er maar goed uit te
zien. En daarna ging ze verder met haar nagels
groen kleuren met een marker van de flip-over.

Ik ben zo blij dat we al vriendinnen zijn.
De toneelclub was - alweer - geweldig.

De club viert dit jaar zijn **tienjarig**
bestaan en in plaats van drie kleinere voor-
stellingen doen we daarom in november alleen
Bugsy Malone en dat wordt een GIGAGROTE,
spetterende show. We werken er langzaam
naartoe en dan worden de repetities steeds
intensiever en mevrouw Dawkins zei ook dat
het een voorstelling wordt waar mensen het
nog jaren over zullen hebben.

Ik verheug me nu al op het intensieve ge-
deelte.

Maar het duurt nog HEEL LANG tot het november is. En het is belangrijker dan ooit dat ik een goede rol krijg en dat ik niet alleen maar een boom ben op de achtergrond, of een van de koorleden of een oud vrouwtje onder een deken of een of ander onbenullig en sneu personage dat het podium op komt, drie regels tekst opzegt en weer vertrekt en pas terugkomt als het doek is gevallen.

Ik denk echt dat mijn grote moment is aangebroken.

En het zou gewoon gaaf zijn als ik mijn superberoemde nicht tijdens ons volgende maandelijkse videogesprek kan vertellen dat ik de hoofdrol heb in een echt toneelstuk. Het is dan misschien niet op tv te zien, maar het telt wel, en dan maar duimen dat ze zich nog herinnert dat ik ook besta en dat we zowaar een gemeenschappelijke interesse hebben, namelijk onze voorliefde voor acteren. Sterker nog, mijn interesse gaat uit naar serieuze rollen in het theater, en zij is veel meer van

het oppervlakkige entertainment waarbij ze een beetje met haar lange wimpers naar de camera moet knippen. Het zou fijn zijn als ze eens zou stoppen met op me neerkijken.

